

זו הפעם האחרונה שאני עושה את הדרך אביג' של טאיה. החגיגה שלי כבר
ממש מתקרבת. אגמול הכיג'. שום דבר רציני. מצבגי מהחדידה של השמלה.
האכג' אבד כי אני יודעג מה אני רוצה ויוגר נח אי אבד. אבל בכל זאת
באוטו פרצג'י הבכ'. אחרג' אעצמי שאני טיפשה ואני בשום פנים ואופן לא
מבכוונת אהיוג כמו הכאוג ההיסטריוג האלה שכל דבר אצלן הופך אדרמה
בגלל שהן החליטו אהממן. אז נעקבג' את הפנים והמשכג' אנסוע. אבל
כשישגבג' בסלון של טאיה שוב עמד אי גוש בקרון. דיברנו על מקנה הטקס.
ניסג'י אצכור את כל הפרטים כדי שאני אדע בדיוק מה מצפה אי: כיסוי
ההינחה, הכניסה אמופה, הקפות הכלה, טקס הקידושין, קריאת הכתובה
ושבירת הכוס. ואז משהו נשבר והיו אי דמעות בעיניי.

"אני מצטער" אמרג'י אה "אני לא יודעג מה קורה אי. גם אגמול הכיג'. סגם
כמעט באי סיבה". טאיה חייכה ואמרה אי "אז באי נמצא סיבה". "אני לא
מחמלט" הודעג'י אה ואני גם כבר לא מפתדג ". ואז נצכרג'י המפגש
הנאשון שלנו שדיברנו על ספר הנאשג וקראנו "על כן יעצה איש את אביו ואינו
ודבק באשגו והיו אבשר אחד". פגאום חיאלמה בי ההבנה שלפני הביחד שאני
מחכה או בכל איבי יש פרידה. "אני כנראה בוכה על משהו שגמר" אמרג'י אה
ושמחמי שיש אי סיבה, אבל אז טאיה אמרה אי "כשגסגיימ החגיגה מחכה אך
הפגעה". רציג'י אהגיד אה שמעט מאוד דברים מפגיעים אותי היום, אבל היא
המשיכה ואמרה "את לא נפרדג מאף אחד, אלא את את בומרג בצה. וכל
מה שהיה אך והרבה יוגר מחכה אך הביגר החדש".

אחריג דבר:

אני נפרדג ממכס וגם מטאיה. היא גפגוש כאוג חדשוג, אולי גם אתג ממכון,
המספר החיאים הקצר שהיה אי פה יש הרבה דברים שלא באו אידי ביטוי. היו
אי לא מעט משברים וגוהנות וגעגים מרגשים אני מקווה שהנגשגם אפחות חלק
מהם. אני שנאלג את עצמי האם ההדרכה הזו שנגנה בי משהו? אני מושג
שאני עוד אגלה את זה בהמשך. אני כן יכולה אהגיד בוודאוג כבר עכשיו
שהמפגש והשיחות עם טאיה עשו משהו אחר ונפלא לא פחות – פגמו אי מחשבות
חדשוג ואיחדו אותי דברים שלא ידעג'. השבילי זה הרבה. אני מקווה שלפחות
משהו קטן מזה עבר גם אליכם.